

да удрише въ златны, сребърны и желѣзны щитовы, и возгласяваше Симеона — Царь. Нѣмаше хора, кои-то да осѣщятъ това унижене. Въ Цариградъ сичкы-тѣ боляре, голѣмци и войници бѣхж отъ трѣговци, але същи боляры, голѣмци и войници нѣмаше. Могжтъ ли трѣговци да мислжтъ за почетеъ и за общж славж, а не за свож печялж?

«Кога чухж че Симеонъ пакъ ся к вдигналъ съ войскж връзь Цариградъ, зломисленници размирихж народ-атъ, каз'вахж че онъ-зи таинственъ надписьъ подъ стѣпкы-тѣ на мраморны-атъ вѣсѣдникъ, кой-то бѣше на тавридскж-тж полянж, пророкува, че ще дойде единъ юнакъ, ще приземе град-атъ и ще го разсыше въ прахъ и пепель.

«Онъ-зи идолъ бѣше донесенъ отъ Антиохинж и изобразяваше Белерофона, кой-то убива ламж, изобразенж като челякъ со звѣрскы образъ. Но простъ народъ лесно вѣр'ва лошо-то. Хора ся събирахж на тавридскж-тж полянж и со страхъ глѣдахж той-зи идолъ. Движж ся и другы новы тлѣковници и увѣрявахж народ-атъ, че ако и да к написано, че ще дойде юнакъ да събори грѣцко-то царство, но споредъ другы